

EL NADAL DE PEP

Hi havia una vegada un xiquet que li deien Pep. La seva mestra, Carlota, els havia posat molts deures per a les vacances de Nadal. Pep, durant el Nadal, es va organitzar per tal de poder fer els deures a poc a poc, i així poder gaudir també de les festes.

L'últim dia de vacances va veure que no havia escrit el conte, i els seus pares li digueren que si no el feia no podria anar a l'aniversari del seu amic Josep. Pep, molt trist i enfadat, es va posar a plorar perquè veia que no li donava temps a escriure el conte. De seguida es posà mans a l'obra, però no sabia què podia escriure. Pensant i pensant, es va adormir damunt del full en blanc. Mentre dormia se li va aparéixer el seu iaio difunt que era mestre d'escola i li va preguntar perquè estava tant trist. Pep, molt sorprès, li va contar que s'havia organitzat per fer els deures, però que per una distracció no es va adonar que li faltava fer el conte. A més a més, no tenia ni idea de l'argument, i per a més inri, volia anar a l'aniversari del seu amic Josep. En definitiva, que estava molt angoixat perquè només tenia un dia i era una feina molt complicada. El seu iaio, anomenat Roc, li comentà que no s'atabalara i que fera una ullada al seu entorn, ja que podria trobar mil idees per fer un conte. Pep, meravellat del que Roc li deia, es va posar a mirar al seu voltant per veure què podia escriure. En això, es va fixar en una postal que li havia regalat la seua iaia Mariola d'un paisatge molt bonic d'Alemanya amb uns xiquets jugant amb la neu i fent-ne ninots ...

De sobte aquells ninots van cobrar vida i es posaren a jugar amb Pep perquè s'animara i deixara de pensar en el conte. Una vegada finalitzà el joc, els xiquets tornaren a la forma habitual i la postal al lloc. Pep no donava crèdit del que estava succeint i Roc li comentava que era la màgia del Nadal, que tot el que ell somniara es faria realitat.

Pep va seguir mirant l'habitació i va veure que tenia també uns ninots de peluix que li havia regalat sa mare per a l'aniversari. De sobte, els ninots anaren corrent a abraçar-lo i el varen dur al món de peluix. Pep no es podia creure res del que estava passant.

Així doncs, mentre al·lucinava, es va posar a jugar amb tots els peluixos que tenia baix del llit i que de sobte havien cobrat vida. Seguidament el iaio en veure'l tant content li va comentar:

- Aleshores Pep, ja tens clar l'argument del conte?

-No Roc, no en tinc ni idea encara, la veritat, i estic prou espantat perquè veig que no vaig a poder anar a l'aniversari de Josep i em feia molta il·lusió.

-D'acord Pep, no et preocupes que ja queda menys perquè pugues aclarir les teves idees.

-Segur Roc?

-Confia amb mi Pep.

Acabada la conversa, Roc es va posar a cantar una cançó que deia:

«Bon Nadal, Bon Nadal, on hi estàs? Somnia el que vulgues perquè saps que s'acomplirà eh!»

De sobte es va fer un silenci sepulcral i hi van començar a aparèixer tots els regals que Pep havia demanat any rere any als Reis i al pare Noel. Tota l'habitació plena de joguines, no n'hi cabia ni una més. El iaio li va tancar l'ullet i ell va entendre que podia jugar amb totes. Hi va jugar molt. Varen riure d'allò més, però quan es va cansar es posà a mirar per la finestra i va veure una nena molt xicoteta, sola i trista. Va baixar de l'habitació corrent i li va preguntar:

- Escolta xiqueta, què et passa?

Ella, molt trista, li va dir que tenia molts deures per a les vacances de Nadal i que no havia pogut jugar a res. A més, els seus pares l'havien castigat perquè no havia tret bones notes. Pep, sorprès, li va preguntar quina n'era la causa. Ella, molt seriosa, li va contestar que havia suspès història perquè no li semblava gens interessant i la trobava molt avorrida. Pep es va sorprendre moltíssim, perquè a ell la història li encanta. Tot seguit li va preguntar si duia el llibre d'història per tal d'ajudar-la a fer els deures i així acabar-los abans. Ella li contestà que sí, i de sobte, en obrir el llibre, varen començar a eixir-ne els personatges. Primer aparegué Colom amb els seus tres vaixells; els va dur a fer una volta i els va explicar com havia conquistat les Amèriques. Seguidament va aparèixer Napoleó i els seus cent soldats, i els comentà com havien fet front a totes les batalles fins que va ser derrotats. Per últim aparegué Jaume I i els feu una visita guiada per València. Els contà com va ser la seva conquesta. La xiqueta i ell es van quedar bocabadats, però gràcies a tot allò pogué acabar els seus deures i anar a jugar amb els amics. Pep, molt content, tornà de seguida a l'habitació. El seu iaio li preguntà on havia estat perquè en despistar-se dos minuts, havia desaparegut. Li comentà que havia estat ajudant una amiga.

Llavors sonà el telèfon de casa i en acudir-hi la mare corrent li va preguntar:

- Pep, què fas adormit i el conte per fer? No aniràs a l'aniversari!

Ell, que no sabia on estava, ni si encara somiava, molt confús li contestà:

- Mare, que està passant?

Ella tota encesa i enfadada li va dir que era un penques que duia tot el matí dormint sense fer el conte. Aleshores mirà la taula i els fulls que abans estaven en blanc perquè no havia pogut escriure res, estaven plens de lletres i il·lustracions, és a dir, tot el que havia somiat s'havia plasmat als fulls. Era increïble!

La mare en veure-ho, li va demanar disculpes i el deixà anar a l'aniversari del seu amic. Quan sa mare va abandonar l'habitació, Pep mirà al seu voltant i encarant-se el cel va dir:

- Iaio, no sé on ets, però gràcies. El Nadal m'ha donat el millor regal del món què ha estat poder tornar a veure't, i gaudir d'aquestes Festes altra vegada amb tu.

Seguidament, es va posar guapot i anà corrent a casa Josep per celebrar l'aniversari. Li ho va contar tot i, encara que no el va creure molt, Pep estava molt content perquè havia sigut el millor Nadal de la seua vida.

